

در فضای مجازی بیشتر و بهتر با هم گفتگو کنیم

در فضای مجازی که در واقع تبدیل به فضای حقیقی شده است؛ بیشتر و بهتر با هم گفتگو کنیم و حرف بزنیم. برای هم وقت بگذاریم و روابط عمومی خود را با نکات پرمعنی، محترمانه و عاشقانه تقویت کرده و با هم درست حرف بزنیم.

پرسون- هر روز حجم عظیمی از اطلاعات، فیلم، تصاویر و اخبار در فضای مجازی برای ما ارسال می‌شوند که ناگزیر از گزینش آنها هستیم. آنهایی را که خیلی خوشمان بیاید و برایمان خیلی جذاب باشند، می‌خوانیم و می‌بینیم و شاید یک یادداشتی (کامنت) نیز بر آن بنویسیم. آنهایی را که کمتر جذاب باشند، صرفاً با یک استیکر تشکر یا لایک و... رد می‌شویم و آنهایی را هم که برایمان نون و آبی نداشته و دردی دوا نمی‌کند و وقت تلف کردن است؛ اصلاً باز نکرده و بی توجه از آن رد می‌شویم. چاره ای هم نیست. حجم مطالب دریافتی بسیار بالاست؛ وقت و حوصله ما اندک است و هزینه های اینترنت و وضعیت اعصاب ما ایجاب می‌کند که گزینشی عمل کرده و کمترین واکنش‌ها را داشته باشیم. اما یک نکته تربیتی مهم در این میان وجود دارد که هدف این نوشتار است.

اگر کسی وقت می‌گذارد برای شما مطلب صمیمانه، محترمانه و خوبی تایپ کرده و می‌نویسد؛ ادب حکم می‌کند که شما در پاسخ او فقط استیکر تشکر یا قلب و لایک نفرستید! چون او برای شما وقت گذاشته است.

مثلاً کسی در واکنش به عکس ارسالی شما که از طبیعت گرفته‌اید؛ می‌نویسد: به به عزیزم چه عکس هنرمندانه پرمعنایی گرفته ای. دست شما درد نکند. حتما عکس های قشنگ دیگر را هم برابم بفرست. خیلی عالی عکاسی می کنی و حتما ادامه بده و...

خب! شما در واکنش و پاسخ به این همه ابراز لطف و محبت دوستان که شما را تشویق کرده؛ که نباید فقط یک لایک یا یک استیکر تشکر و... بفرستید. او برای شما وقت گذاشته و تایپ کرده و شما برایش عزیز، مهم و محترم بوده اید. ادب و اخلاق حکم می‌کند که شما هم پاسخ درخوری به او بدهید مثل: ممنونم که توجه کردید. تشکر از این همه انرژی مثبت که به من دادید. تشویق شما باعث می شود که با دقت و انگیزه بیشتری عکاسی کنم. خیلی ممنون و...

ملاحظه می‌کنید که آداب گفتگو و تعامل در فضای مجازی چقدر مهم و تاثیرگذار بوده و چقدر می‌تواند منجر به توسعه مناسبات انسانی و تحکیم و گسترش ارتباطات و روابط عمومی ما شود. متأسفانه بسیاری از مردم، از گوشی‌های گران قیمت استفاده می‌کنند اما کمترین ادب، احترام، نوع دوستی، تشکر و قدردانی از دیگران را آموزش ندیده و بلد نیستند. اینترنت و موبایل و ماهواره آمد؛ ولی فرهنگ آن نیامد و نتوانستیم تاکنون یک پروتکل آموزشی و تربیتی مناسبی برای آنها تدوین کنیم و در عوض؛ تا توانستیم؛ فیلتر کردیم و محدودیت دسترسی ایجاد کردیم و پارازیت فرستادیم! این کم کاری مساجد، مدارس، دانشگاه ها، صدا و سیما و متولیان فرهنگی و آموزشی کشور را واقعا نمی‌توان نادیده گرفت.

تجویز ما این است حتما در فضای مجازی که در واقع تبدیل به فضای حقیقی شده است؛ بیشتر و بهتر با هم گفتگو کنیم و حرف بزنیم. برای هم وقت بگذاریم و روابط عمومی خود را با نکات پرمعنی، محترمانه و عاشقانه تقویت کرده و با هم درست حرف بزنیم.